

ΚΡΙΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ματιές στις εκδόσεις

Τα ζωγραφικά έργα που φιλοτέχνησε ο Α. Λεβίδης στην περίοδο 1982-1986 και που είδαμε πρόσφατα στην «Ωρα» στάθηκαν μιά μάς μιά αποκάλυψη. Μιά αποκάλυψη που μάς ξαναφέρει στον νου την αξία και συνάμα την σημασία μιάς ουσιαστικής εικαστικής γραφής και αισθητικής παρουσίας. Συντροφική - άμεση, διαισθαντική, υπαινικτική στο έπακρον και συνάμα ουσιαστικά κατανοητή η ζωγραφική του Λεβίδη, διακατέχεται από την ποιή της αυθεντικής,

ΤΗΣ ΝΤΟΡΑΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ — ΡΟΓΚΑΝ

γνήσιας τέχνης και αυτήν και μόνο υποβάλλει και σε εμάς, σύμφωνα με μιάν αντιστροφή ενοσημένη πορεία.

Με μιάν εκπληκτική αίσθηση του φωτός, που ορίζει ή μάλλον υφαίνει στα έργα του Λεβίδη μιά ολόκληρη ατμόσφαιρα — με τις ενδελεγγυμένες αποχρώσεις ανάλογα με την προσωπικότητα της κάθε σύνθεσης ο ζωγράφος αιχμαλωτίζει πάντα κάτι το καιρίο από μιά μορφή ή μιά κατάσταση. Το ανδρικό γυμνό είδαμένο σε προσχέδια, μελέτες καθώς και σε ολοκληρωμένες συνθέσεις αποτελεί κάθε φορά κι από ένα «τοπίο» ψυχολογικών καταστάσεων κι από έναν παλμογράφο διωμάτων, εντυπώσεων, συναισθημάτων. Στα πορτραίτα που έχει φιλοτεχνήσει ο Λεβίδης διαπιστώνουμε μιάν ανάλογη αμεσότητα στην αποκάλυψη του εσωτερικού κόσμου της μορφής.

Στά τοπία — σφραγισμένα από μιάν ατμόσφαιρα — προβάλλεται και αναδιώνει όσο γίνεται πιο εύγλωττα η διαφάνεια του ελληνικού φωτός. Μιά διαφάνεια προικισμένη με μιά μεταφυσική υφή. Την ίδια αυτή μεταφυσικότητα ή την αντίστοιχη της επισημαίνουμε και στις νεκρές φύσεις — ζωντανές

μνήμες, μιάς υποδλητικής πραγματικότητας. Χάρη στην πολύ προχωρημένη αίσθηση του χρώματος που έχει ο Λεβίδης, κατορθώνει να προικίσει το έργο του με μιάν έντονη παρουσία. Το ταλέντο που χαρακτηρίζει τον καλλιτέχνη ως προς τον παράγοντα χρώμα, αποκάλυπτεται στο αποκορύφωμά του στις συνθέσεις του με παστέλ, όπου το μετέ είναι εκείνο ενός μεγάλου μαίτρ.

Καθώς βλέπουμε ένα-ένα τα έργα αυτά, αλλά κι όλα μαζί στο σύνολό τους έχουμε την εντύπωση, ή μάλλον την αίσθηση, ότι απλώνονται μπροστά μας οι πτυχές μιάς πολυδιάστατης ευαισθησίας. Μιάς ποιητικής σε υφή ευαισθησίας, που αποκρυσταλλογραφήθηκε και σε μιάν ειδική έκδοση με την αφορμή της εκδόσεως (έκδ. «Α-Ωρα»).

Ο Πέτρος παρουσιάζοντας στα «Επίπεδα» (Ξαφθίπου 11) την τελευταία του δουλειά μου υπεινθίζει την μεγάλη ευαισθησία που τον χαρακτηρίζει στο σχέδιο και στο χρώμα.

Κατορθώνει και «πλάθει» μές' από το χρώμα και τον τρόπο που εννοεί τη «φορά» του ίχνους μορφής που με τον τρόπο που ενορχηστρώνεται αναμεταξύ τους απαρτίζουν μιά δικιά τους κοσμογονία. Μιά κοσμογονία ενοσημένη και γεννημένη μές' από το χρώμα, φως και το κυριότερο: Μές' από μιά διαφάνεια που προικίζει με ένα ι-διόμορφο βάθος την σύνθεση. Ημι-παραστατικό ή τελείως αφηρημένο το έργο του Πέτρου, εμπνέει κάθε φορά και παρακινεί την φαντασία μας να ακολουθήσει τις δικές της τροχιές. Απερίσπαστοι από διάφορες αναστολές και απαγορευτικές μνήμες αντικούχοντας αυτές τις ζωγραφικές παρουσίες ζούμε κι από μιά κομψότητα, κάθε φορά, περιπέτεια: Οπτική και ψυχική.